

Životopis

Vlastimil Venclík

Můj profesní život v oblasti kinematografie začal docela normálně, přijetím na FAMU, obor filmové a televizní režie. V roce 1969 ve třetím ročníku jsem natočil školní film **Nezvaný host**, který byl kladně hodnocen. Při výrobě kopie na Barrandově, o rok později, byl na udání bdělého soudruha na výstupní kontrole v laboratoři zabaven orgány tehdejšího Ministerstva vnitra. Ze studia jsem byl vyloučen. Film byl v trezoru 21 let a zcela zničil moji případnou kariéru v oblasti kinematografie.

Jen díky odvaze režiséra Antonína Máši jsem spolupracoval jako pomocný režisér na filmu Rodeo ve Zlíně. Další příležitost pracovat alespoň jako asistent nebyla.

Musel jsem se nějak žít. Pracoval jsem 5 let ve zdravotnictví.

Od 1. 4. 1978 jsem byl na volné noze jako příležitostný scénárista, herec a především dramatik. Napsal jsem více jak čtyřicet dramatických děl pro divadlo, rozhlas a televizi. Psal jsem do šuplíku a žil z ruky do huby.

Po roce 1989, kdy jsem díky vlastní iniciativě získal zakázaný školní film zpět. Daroval jsem ho České televizi. Byl několikrát odvysílán, prošel kinem a získal Hlavní cenu na festivalu v Oberhausenu a v Uppsale cenu diváka.

Byl potvrzením mého směřování k autorskému filmu i moji tvůrčí metody, kterou jsem rozvíjel v mých nejlepších divadelních hrách dnes nehraných.

Ještě, než došlo k privatizaci Barrandova, měl jsem schválený vlastní scénář (Dědictví po tetě), který jsem měl natáčet.

Potom se z gruntu změnil systém dosavadní filmové praxe a prakticky došlo k zrušení dramaturgie. Návrat do legendárních let šedesátých se nekonal. Obrátil jsem tedy svoji pozornost k televizní práci.

Dva roky jsem pracoval v rehabilitační komisi ČT. Ve Fitesu jsem byl zvolen vedoucím tajemníkem. Byl jsem přijat jako režisér do České televize. Dlouho jsem se tam neohráł, protože jsme byli všichni odesláni na volnou nohu. V Čt jsem natočil dvě televizní inscenace svých her a dva televizní filmy. Jeden seriál (společně s J. Papouškem) a cyklus **Zprávy o stavu společnosti**. Potom, co tento reflexní a kritický seriál Česká televize zrušila, jsem pochopil marnost pokusů prosadit své nové nápady a projekty.

A protože podle mého oblíbeného filosofa je jednou z podmínek štěstí zbavit se ctižádosti, odešel jsem do penze.

Píšu zas do šuplíku, pořádám v Malostranské besedě projekce pozoruhodných Českých a světových filmů v cyklu **Nostalgické večery s filmem** a dělám **Čtené divadlo** s Janem Kačerem.

Založil jsem a financuji **Nadační fond** na pomoc obětem trestných činů, jsem členem představenstva **Života 90** a dělám, co mě baví, což jsem prakticky dělal celý život. Píšu o tom, co si myslím a jsem ryzí amatér, protože to dělám zadarmo.

Jsem svobodný (i když částečně ženatý) chutná mi jíst, hraju tenis a chystám se do hrobu. Kariéru má teď nastartovanou moje vnučka, i když v oboru, ve kterém bych asi já byl neúspěšný.

Koncepce?

Už dlouho mě nic tak neuvedlo do rozpaků jako požadavek koncepce pro činnost Rady státního fondu kinematografie. Během svého života i profesního jsem zjistil, jak malý vliv mám na to, co bych případně změnil, zredukoval, vylepšil, i když jsem byl z vnějšího pohledu statutárním představitelem (předseda FITES, předseda představenstva Života 90, člen CET 21). Musel jsem se podřídit většině, což je samozřejmě demokratické, ale někdy to je i zdrojem problémů. Existuje vlastní názor, mravní etos, pravda, umělecká pravda a přesvědčení o tom, co považuji v dané chvíli za správné. Člověk musí umět přijmout většinový názor. Ale kde je hranice kompromisů a taktického manévrování v oblasti, která vyrábí i má přinášet kritické podněty, společenskou reflexi a přitom je svázána s velkými investicemi i velkými pochybnostmi o smyslu jednotlivých projektů nebo koncepcí?

Kdybych měl vyslovit svůj názor na dlouhodobou koncepci, raději bych vyvolal diskusi na téma, jak je možné, že český (československý) film 60. let minulého století je dodnes nepřekonanou legendou. Jak je to možné? Valná většina těchto filmů svou kvalitou zcela překonává současnou produkci. Přitom je to více než 50 let. A to nemáme žádnou cenzuru. Základem jsou špičkové scénáře, kvalitní dramaturgie, společensko-kritický tón, kvalitní humor a satira.

Současné filmy mizí v propadlišti času a promítají se krátkou dobu. Vkus publika a divácké obce naše filmy nekultivují, proto si myslím, že privatizace Barrandova a zrušení stávající struktury filmové dramaturgie a produkce, tzv. tvůrčích skupin byl velký omyl porevolučního boření. O tom vypovídá i názor tehdejšího francouzského ministra kultury, který byl přítomen na první porevoluční schůzi filmařů. Víím, že není jednoduché najít a sladit všechny filmové atributy, které provázejí vznik nových filmů.

Jak zdárně propojit uměleckou pravdu, být zábavný a ne hloupý, jak vyhovět nevyzpytatelnému vkusu divácké obce, jak získat dostatečnou finanční podporu, zkrátka jak uspět na globálním i lokálním filmovém trhu. Toto jsou témata k diskusi i k poctivému úsilí všech, který mají co dělat s filmem. K tomu jsem připraven pomáhat svými zkušenostmi i svými pochybnostmi. Mé celoživotní poznání a nezávislost mi k tomu může napomoci.

V krátkém šibeničním termínu, který mám na splnění požadavků na koncepci Rady, jsem se snažil poctivě odpovědět.